

РЕШЕНИЕ

№ 24972

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 31.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **12320** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. В. Я. с адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв.Т. Ц. със съдебен адрес – [населено място],[жк] [улица] срещу Решение № 1040-21-679/17.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-1082/30.10.2023г. на А. Я. и са потвърдени Разпореждане № 214-00-1268-2 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, Разпореждане № № 214-00-1268-3 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица и Разпореждане № 214-00-1268-4 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, като правилни и законосъобразни. В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е немотивирано и незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се доводи, че разпореждания № 214-00-1268-2/26.07.2023 г., 214-00-1268-3/26.07.2023 г. и 214-00-1268-4/26.07.2023 г., на ръководителя на осигуряването за безработица са незаконосъобразни. Моли решението на Директора на ТП на НОИ - С. -град да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят А. В. Я. се явява лично и с адв.Т. Ц., които поддържат жалбата и молят оспореното решение да бъде отменено. По време на съдебното производство се представлява и от съпруга си К. Я., който поддържа жалбата. По делото е представена писмена молба, с която е отправено искане за отправяне на преюдициално запитване с формулирани въпроси. Претендират се

разноски, адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата . Представят писмени бележки.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк.Б., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска Градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № 214-00-1268-1 от 18.02.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. -град, на основание чл. 54ж ал. 1 и във връзка с чл. 54а ал. 1, чл. 54б ал. 1 и чл. 54в ал. 1 от КСО на А. В. Я. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 30.01.2020 г. до 29.11.2020 г. в размер на 64.85 лв. дневно, по подадено от нея заявление – декларация № 214-00-1268/05.02.2020 г. на основание чл.54а от КСО. Представена е и Заповед за прекратяване на трудов договор № 01-01/30.01.2020 г., издадена от управителя на „Би привилиджт 2“ ЕООД – В. К. Ч..

По отношение на осигурителя на А. Я. – „Би привилиджт 2“ ООД с ЕИК[ЕИК], от контролните органи в ТП на НОИ – С. град е осъществен последващ контрол по спазване на осигурителното законодателство, както и на установените обстоятелства относно подадените от същия данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, послужили при определяне на правото, размера и периода на отпуснатото и изплатено ПОБ на жалбоподателката.

Извършването на проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, вкл. коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица /Р./, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения, включително и това по отношение на жалбоподателя.

В хода на проведеното контролно производство, от проверяваното дружество „Би привилиджт 2“ ООД не са представени изисканите обяснения и документи, относно извършвана стопанска, търговска дейност от дружеството, свързана с консултански услуги. Констатирано е, че липсват подадени годишни финансови отчети за периода от 2017 г. - 2021 г. Не са установени обекти/офиси/помещения, където дружеството да е извършвало стопанска/търговска дейност; Установено е несъответствие между декларираната от управителя консултанска дейност на дружеството и длъжностите, на които са назначавани лицата, които от своя страна са отказали да предоставят сведения по отношение на трудовата им заетост в дружеството. Въз основа на извършените проверки и събраните данни, е издаден констативен протокол № КВ-5-21-01286341/23.01.2023 г. В него е посочено, че през периода 01.08.2019г.—25.04.2020 г. всички дейности са извършвани от адрес – [населено място], [улица], партер, ап.1 Предмет на дейност на дружеството са консултански услуги в сферата на търговията на дребно с бързооборотни стоки и юридически консултации. За А. Я. е посочено, че е назначена на длъжност „мениджър покупки продажби“ и същата е работила в офиса на дружеството, като задължението ѝ било да намира контакт с потенциални клиенти. Изискани са обяснения и от А. Я., но

искането от контролните органи се е върнало „непотърсено“. Въз основа на обстоятелството, че от дружеството не са представени никакви документи за извършвана стопанска дейност, липсата на годишни финансови отчети, липсата на данни за реализирани приходи от търговска дейност и непредставянето от служителите на дружеството на писмени обяснения е формиран извод и от контролните органи е прието, че наетите по трудови договори лица не са извършвали реално трудова дейност.

Издадени са задължителни предписания № ЗД -1-21-01286347/23.01.2023 г., с които е разпоредено на "БИ ПРИВИЛИДЖТ 2" ООД, ЕИК[ЕИК] да заличи данните подадени по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО по отношение на посочените служители, включително и по отношение на А. Я. за периода от м. 08.2019 г. до м. -04.2020 г.

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н- 13/17.12.2019 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

Административният орган е приел, че за лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори и декларирани осигурителни данни - от август 2019 г. до април 2020 г. вкл. в т.ч. и за А. В. Я., нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1 т. 3 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КСО, тъй като не са установени данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10. ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение.

В тази връзка спрямо назначените в този период лица в т.ч. и за жалбоподателката, не е изпълнен състава на чл. 10 и §1, т. 3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на осигурените лица.

С Разпореждане № 214-00-1268-2 от 26.07.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-1268-1/18.02.2020 г., с което на жалбоподателя А. Я. е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, поради заличени данни по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО, подадени за жалбоподателката за периода от 08.10.2019 г. до 29.01.2020 г. вкл., от осигурител "БИ ПРИВИЛИДЖТ 2" ООД. ЕИК[ЕИК], след извършена проверка на дружеството, приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-01286341/23.01.2023 г.

С Разпореждане № 214-00-1268-3 от 26.07.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ на жалбоподателя Я., поради неизпълнени условията на чл. 54а от КСО, а с Разпореждане № 214-00-1268-4 от 26.07.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114. ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно полученото ПОБ за периода от 30.01.2020 г. до 29.11.2020 г. в размер на 13 553.65 лв. /тринадесет хиляди петстотин петдесет и три лв. и 65 ст./ - главница.

Цитираните разпореждания са оспорени по административен ред от жалбоподателя, като с Решение № 1040-21-679/17.11.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град същите са потвърдени и жалбата е оставена без уважение.

По делото е приета административната преписка.

В хода на проведеното съдебно производство по реда на чл.193 от ГПК е оспорена истинността на Констативен протокол № KB-5-21-01286341/23.01.2023 г., като са въведени твърдения, че констатациите в него не отговарят на обективната действителност. От съда е открито производство по реда на чл. 193 от ГПК, като е указано на жалбоподателя, предвид обстоятелството, че документа е официален, че в негова тежест е да представи доказателства, с които да обори констатираните факти и обстоятелства в протокола.

Приет е заверен препис на влязло в сила съдебно решение № 14919/20.12.2022 г. по гр.дело № 20221110123931/2022 г. по описа на 113 състав на СРС, с което е осъден „БИ ПРИВИЛИДЖТ 2" ООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на А. Я. на основание чл.128 т.2 от КТ сумите от 200 лева, представляваща неплатена нетна част от дължимото се трудово възнаграждение за периода от 08.10.2019г до 31.10.2019 г. , 200 лева, представляваща неплатена нетна част от дължимото се трудово възнаграждение за периода м.11.2019 г., 200 лева, представляваща неплатена нетна част от дължимото се трудово възнаграждение за периода м.12. 2019 г. и 200 лева, представляваща неплатена нетна част от дължимото се трудово възнаграждение за периода от 01.01.2020 г. до 30.01.2020 г.

Прието е писмо от Кмета на район „О. купел“ – Столична община /л.180 от делото/, с което съдът е уведомен, че след извършена проверка в базата данни на техническия архив на район О. купел, не се съхранява проект, включващ преустройство на апартамент, находящ се в [населено място], район О. купел, [улица], ап.1 за периода от 2019 г. до настоящия момент.

Проведен е разпит на свидетеля Л. К. Ч..

Представени са на основание чл.192 от ГПК от трето неучастващо по делото лице – „Би привилиджт 2“ ООД и са приети от съда неподписани фишове за заплата на А. Я., договор за комодат, нотариален акт.

Относно направеното искане от адв.Т. Ц. – упълномощен представител на А. Я. за отправяне на преюдициално запитване по следния въпрос: Следва ли разпоредбите на член 34, параграф 1 и 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с чл.52 параграф 1 от Хартата, предвиждащи право на обезщетение за социална сигурност при загуба на работа, да се тълкуват в смисъл, че не се допуска прилагане на национална правна уредба, според която неизвършването на стопанска дейност от работодателя –осигурител, установено в контролно производство между него и Националния осигурителен институт, е предпоставка да се приеме, че и осигуряваното лице не е осъществявало действително трудова дейност, за която е наето по силата на валидно трудово правоотношение, без лицето да е участвало в производството по установяване на основанията за заличаване на негови осигурителни данни по чл.5 ал.4 т.1 КСО, съдът следва да посочи следното:

На основание чл.628 от ГПК във вр. с чл.144 АПК българският съд прави запитване до СЕС, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото. Преюдициалното тълкувателно запитване има за предмет тълкуване на конкретна общностноправна норма в контекста на определена националноправна уредба, а не до тълкуване на национални правни норми и до фактически въпроси, в каквато насока са поставените и цитирани по-горе от жалбоподателя въпроси. Това е правомощие на националния съд, а последица при

установено противоречие е неприлагане на противоречащата националноправна уредба.

От разпоредбата на чл.267 ДФЕС и постоянната практика на СЕС следва, че националният съд е длъжен да отправи преюдициално запитване винаги, когато е налице съмнение, относно приложението на конкретна общностна разпоредба.

Искането за отправяне на преюдициално запитване следва да се отхвърли, защото значението и смисълът на посочените норми на общностното право са пределно ясни и не пораждаат съмнение относно тяхното тълкуване. За пример сочената норма от общностното право - чл. 34 от Хартата на основните права на Европейския съюз, изрично определя, че Съюзът признава и зачита правото на достъп до обезщетенията за социална сигурност и до социалните служби, които осигуряват закрила в случаи като майчинство, заболяване, трудова злополука, зависимо положение или старост, както и в случай на загуба на работа, в съответствие с правилата, установени от правото на Съюза и от националните законодателства и практики, за които в случая са налице нормите на Кодекса за социално осигуряване и подзаконовата нормативна уредба по прилагането му. Не е налице разпоредба на съюзното право, която да предполага тълкуване по начин, че националният съдия да не успява или да няма право да даде отговор при прилагане на съюзни правни норми.

Съществуването на правен спор, по начало не обуславя непременно необходимост от тълкуване на приложими разпоредби и не съставлява достатъчно основание за да бъде отправено преюдициално запитване до Съда на ЕС. Предвид изложеното искането за отправяне на преюдициално запитване следва да бъде оставено без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО – директора на ТП на НОИ – С. град мен, съгласно Заповед № 1712/17.08.2015 г.

Потвърдените с него разпореждания също са издадени от компетентен орган – ръководител на осигуряването по безработица– Е. В.. Съгласно чл.54ж ал.1 от КСО Паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. По делото е приета Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, издадена на основание чл.54ж от КСО, в която е възложено на Е. Г. В. –експерт по осигуряването да постановява и подписва административни актове - разпореждане за неоснователно изплатени суми на основание чл.114 ал.1 и ал.2 от КСО, както и такива на основание чл.54ж ал.1 и ал.3 от КСО.

Оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания отговарят на

изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същите съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

Директорът на ТП на НОИ – С. град, издал оспореното пред съда решение, с оглед на правомощията си по чл. 35 и чл. 36 АПК и служебното начало в административния процес, е изяснил напълно спора и е изложил обоснован извод, че жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност по сключения трудов договор с „Би привилиджт 2“ ЕООД, извършил е всестранна оценъчна дейност на спорните факти и обстоятелства, като е провел пълно доказване в хода на административното производство, на базата на писмените и гласните доказателства по случая - констативни протоколи за извършени проверки по чл.107 от КСО, както и издадени задължителни предписания, в резултат на извършен последващ контрол по разходите на ДОО на осигурителя „Би привилиджт 2“ ЕООД.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на административното производство са събрани данни и доказателства, относно действителността на осигурителното правоотношение в контекста на липса на доказателства за действително престиран труд и реално извършена трудова дейност от страна на А. Я.. Относно съответствие на оспореното решение с материалния закон и неговата цел.

Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 за отпускане на обезщетение може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на обезщетението. Според чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Според разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО постановява, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок от 7 дни от тази

дата.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. „Осигурено лице“ (§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО) е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. В случая, след извършени служебни проверки е преценено от административния орган, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО и не се явява осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО за периода 08.10.2019 г. до 29.01.2020 г.

В жалбата, както и в писмени становища на жалбоподателя се излагат твърдения за наличие на валидно осигурително правоотношение, основано на представен от А. Я. трудов договор с „Би привилиджт 2“ ООД и заповед за прекратяване на трудовия договор, във връзка, с което е и направеното от процесуалния представител на жалбоподателя оспорване на констативния протокол № KB-5-21-01286341 от 23.01.2023 г., съставляващ официален свидетелстващ документ.

Съдът намира, че от страна на жалбоподателя не са представени достатъчно доказателства за установяване на обстоятелството, че фактически е осъществявала трудова дейност в „Би привилиджт 2“ ООД, която да служи като основание за възникване на осигуряването. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС /Решение от 14.02.2024 г. по адм. д. № 1732/2023 г. на ВАС; Решение от 9.01.2024 г. по адм. д. № 9311/2023 г. на ВАС; Решение от 20.04.2023 г. по адм. д. № 6637/2022 г. на ВАС и др./ наличието на трудов договор и трудова книжка, отразяваща трудово правоотношение въз основа на него, не доказват действително осъществяване на трудова дейност. Това е така, тъй като от събраните по делото писмени доказателства не се установява дружеството фактически да е извършвало дейност през процесния период. В тази връзка съдът намира за недоказано направеното от жалбоподателя оспорване на констативния протокол от 23.01.2023 г., доколкото не са представени никакви доказателства в обратен смисъл. Налице е официален отговор от НАП, в който е отразено, че дружеството след 2015г. няма подадени декларации по чл. 92 ЗКПО, няма фискални устройства, нито търговски обект, който не е оборен. „Би привилиджт 2“ ООД няма банкови сметки, за да може да се приеме, че е извършвало реално някаква дейност, няма и доказателства за сключени с клиенти договори, за заплатени върху тях данъци, както и като цяло за налични приходи, за да може от тях да се заплащат заплатите на служителите. Не са заплащани и удържани съответните вноски за ДОО. Приет е и официален отговор от „ Главна инспекция по труда“ /лист 147 от делото/, от който се установява, че управителят В. Ч. е адресно регистриран в [населено място], като на посочения адрес не е установен контакт с управителя, тъй като същият не пребивава на адреса. В хода на извършената

ревизия по разходите на ДОО не са представени никакви счетоводни и фирмени документи, както и такива, които да удостоверяват сключени търговски сделки . Не са представени ведомости за изплатените трудови възнаграждения на служителите.

Свидетелските показания на св. Ч. не опровергават горните изводи, доколкото същите не доказват дружеството да е развивало реална дейност, тъй като липсват писмени доказателства за това, както и реален паричен оборот. Твърденията на свидетеля са сведени до това да посочи принципно предметът на дейност на дружеството, като прави впечатление факта, че въпреки показанията му за предоставени юридически консултации и в частност в областта на данъчното законодателство, самото дружество не е подавало годишни данъчни декларации по ЗКПО. Представените от 3-то неучастващо по делото лице – „Би привилиджт 2,, ЕООД фишове за заплати за периода 10-2019г.- 01.2020 г. са неподписани, поради което с тях не може да бъде установено и доказано, че на жалбоподателя А. Я. е изплатено и същата е получила трудовото си възнаграждение в брой.

Липсват всякакви доказателства за приходи, въз основа на които да се приеме, че дружеството може да си позволи разходи за заплати в размер от 2800 лева до 3000 лева за всеки от петте служители. В този смисъл показанията на свидетеля не се подкрепят от другите събрани по делото доказателства, напротив, същите не кореспондират с тях, поради което съдът не ги кредитира като достоверни.

С оглед на изложеното и доколкото констативният протокол съставлява официален документ, като неговото съдържание не е опровергано от доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, то и съдът го кредитира, а оспорването намира за недоказано. Лице, за което не са налице доказателства, че е извършвало реална трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, респективно няма основание за дължимост на осигурителни вноски. Наличието на трудов договор не е предпоставка за възникване на осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение, изчислено по подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, доколкото, както беше посочено, че липсва идентичност между трудово и осигурително правоотношение, а последното възниква само при реално упражняване на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. Формалното наличие на трудов договор без реално да бъде извършвана трудова дейност не води до възникването на осигурително правоотношение, както правилно е посочил административният орган и в какъвто смисъл е трайната съдебна практика на ВАС, цитирана в атакуваното решение – решения по адм.д. № 11209/2020; 11380/2020; 8377/2021; 8679/2021; 9309/2021 г. и др.

Съгласно разпоредбата на чл.10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски. Доколкото по делото се установява, че

жалбоподателят не е извършвал трудова дейност съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО и не е бил осигурено лице по смисъла на параграф 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, то данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО законосъобразно са заличени от регистъра на осигурените лица.

Относно възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, за липса на изпълнен състав на чл. 110, ал. 4 от КСО, касаещ връчването и съответно влизане в сила на Задължителни предписания № ЗД-1-21-01286347/23.01.2023 г. на осигурителя "Би привилиджт 2" ООД за заличаване на подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, същите възражения съдът приема за неотнормими към предмета на оспорване в настоящото производство, тъй като касае административен акт с адресат "Би привилиджт 2" ООД, издаден в друго, независимо и самостоятелно административно производство. От писмените доказателства се установява, че органите на ТП на НОИ –С. град са положили всички дължими усилия за връчването им чрез лицензиран пощенски оператор, като всички съобщения от адреса на управление и седалище на дружеството са се върнали с отбелязване "непотърсен". Предвид това е изпълнена процедурата по чл. 110 ал. 4 от КСО

В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновават са приели, че те не са осигурени лица. При формиране на този извод, съдът съобрази и представеното съдебно решение на СРС, с което „Би привилиджт 2“ ООД е осъдено да заплати на А. Я. трудови възнаграждения за процесните периоди през октомври 2019г- януари 2020 г., доколкото Директорът на ТП на НОИ С. град не е участвал в съдебния процес пред СРС, поради което и съгласно чл. 298 ГПК, регламентиращ обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо, административният орган не е обвързан от това решение. Съдът, по силата на чл. 297 от ГПК следва да го зачете, но предметът на настоящото дело и това пред СРС не е идентичен, поради което и горните констатации не са в противоречие с изводите в настоящото решение.

Неоснователни са претенциите на жалбоподателката, че е отговаряла на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО и необосновава е постановена отмяна на разпореждането за отпускане, отказ за отпускане на ПОБ и е поискано да възстанови неоснователно получената сума, имайки предвид всички събрани и приети доказателства

В процесния случай при издаване на оспореното решение, директора на ТП на НОИ –С. град е съобразил разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО, съгласно която ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Значението на посочената разпоредба е, че административният орган преценява относимите факти към датата на последното прекратяване на осигуряването.

Последното прекратяване на осигуряването е от съществено значение при определяне на началната дата на отпускане на ПОБ (съгл. чл. 54а. ал. 4 от КСО), а правното основание за прекратяване на последното правоотношение определя срока за изплащането му и неговия размер (съгл. 54б. ал. 1 и ал. 3 от КСО. във вр. с чл. 54в от КСО).

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Правилно е прието от ръководителя на контрола по разходите на ДОО, че по отношение на А. Я. са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които са от значение за определяне на правото и размера на изплатените парични обезщетени за временна неработоспособност и обосновават възстановяването им.

В хода на административното производство е доказано, че дружеството няма обявени годишни финансови отчети за периода, липсват данни за извършвана стопанска дейност, не са подавани годишни данъчни декларации по ЗКПО, липсва касов апарат, а подаваните данни за "служителите" са с осигурителен доход близък или равен на максималния осигурителен доход. Отчитайки всички събрани доказателства, органите на ТП на НОИ законосъобразно са разпоредили и възстановяване на добросъвестно получените парични обезщетени за безработица за периода от 30.01.2020 г. до 29.11.2020 г. в размер на 13 553, 65 лева.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По въпроса за истинността на документ, съгл. трайната съдебна практика, в производство, което е открито по реда на чл. 193 от ГПК, се формира сила на присъдено нещо. Макар и документът да не съставлява част от спорното право съдът следва да постанови изричен диспозитив по направеното оспорване.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна. При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, които са своевременно претендирани. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл.118, ал.3 КСО във връзка с чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 61 - ви

състав

РЕШИ:

ОСТАВА БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв.Т. Ц. за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз, формулирано в писмени бележки от 17.09.2024 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Я. с адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв.Т. Ц. срещу Решение № 1040-21-679/17.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-1082/30.10.2023г. на А. Я. и са потвърдени Разпореждане № 214-00-1268-2 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, Разпореждане № 214-00-1268-3 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица и Разпореждане № 214-00-1268-4 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, като правилни и законосъобразни.

ПРИЗНАВА ЗА НЕДОКАЗАНО оспорването на съдържанието на констативен протокол № КВ-5-21-01286341/23.01.2023 г., съставен от М. М. – главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ –С. –град.

ОСЪЖДА А. В. Я. ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, в частта, с която е отхвърлена жалбата на А. Я. срещу Решение № 1040-21-679/17.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-1268-4 от 26.07.2023г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, в останалата му част съдебното решение не подлежи на обжалване и е окончателно.

СЪДИЯ: